



Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 13648/10 (2009)
Дана 16.06.2011.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Олге Петровић и Љиљане Петровић, чланова већа, са судским саветником Драганом Максимовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца „Т.“ доо Б.,, кога по пуномоћју заступају А. П. и Б. Г., адвокати из Б.,, против туженог Завода за интелектуалну својину Републике Србије, ради поништаја решења број од 11.11.2009.године, уз учешће заинтересованог лица „С. Р.“ доо из Б.,, које заступа Д. Г., адвокат из Б.,, у предмету признавања патента, у нејавној седници већа одржаној дана 16.06.2011.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА И ПОНИШТАВА решење Завода за интелектуалну својину Републике Србије, број..... од 11.11.2009.године.

Образложење

Оспореним решењем, признато је право на патент по пријави подносиоца „С. Р.“ доо из Б. Број, поднетој данагодине, за проналазак под називом: “ПОСТУПАК”, према опису, патентним захтевима и цртежима из патентног списка. Признато право уписано је данагодине у Регистар патената Завода за интелектуалну својину, под бројем, носилац патента: „С. Р.“ доо из Бе.,, Н. Б., РС, проналазач: не жели да буде

наведен, признаје се право првенства по пријави: Податке о признатом праву и први патентни захтев објавити у „Гласнику интелектуалне својине“ број

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 11.12.2009.године, заведеној под У 8600/09, тужилац је оспорио законитост решења туженог због повреде одредаба Закона о општем управном поступку, неправилно изведеног закључка у погледу чињеничног стања на основу чињеница утврђених током поступка и погрешне примене материјалног права. Навео је, да је током поступка суштинског испитивања патентне пријаве у предмету број који је вођен пред туженим, тужилац у својству заинтересованог лица, туженом органу доставио више поднесака у којима је навео да спорни проналазак није нов у односу на постојеће стање технике на дан подношења патентне пријаве, односно да исти нема неопходан инвентивни ниво, за које тврдње је приложио потребне доказе. Туженом се обраћао поднесцима од,, игодине. Како му тужени није омогућио учешће у поступку, сматра да су при доношењу оспореног решења учињене повреде правила поступка из члана 39. и члана 129. Закона о општем управном поступку. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Тражио је трошкове спора.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС” број 116/08 и 104/09) уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009.године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд на основу члана 29. став 1. истог Закона.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења. Навео је да није основан навод тужбе да је тужени у доношењу оспореног решења учинио повреде одредаба члана 39. и 129. ЗУП-а, јер му није признао својство странке из разлога што је спроведени управни поступак једностраначки поступак у коме наспрам органа који води поступак учествује једно лице као странка, односно два или више лица, која заједнички учествују у поступку, када чине такозвану процесну заједницу. Предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

У одговору на тужбу, заинтересовано лице „С. Р.“ доо из Б., је оспорио наводе тужбе у целости, наводећи да сматра да је тужба преурађена из разлога што се пред туженим органом води другостепени поступак за поништај оспореног решења, а на предлог тужиоца. Предложио је да суд тужбу одбаци или одбије, као неосновану. Тражио је трошкове спора.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени

гласник РС“, број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96) Управни суд је нашао:

Тужба је основана.

Чланом 39. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01), прописано је да је странка лице по чијем је захтеву покренут поступак или против кога се води поступак, или које, ради заштите својих права или правних интереса има право да учествује у поступку.

Чланом 129. наведеног закона, је прописано да ако се у току поступка појави лице које до тада није учествовало у поступку као странка, па захтева да учествује у поступку као странка, службено лице које води поступак испитаће његово право да буде странка и о томе ће донети закључак.

Из наведених одредаба произилази да је странка, поред органа, основни и неопходни учесник у управном поступку. Наиме, странком се сматра не само правни субјект о чијим се правима и обавезама решава, већ и „лице које ради заштите својих права и правних интереса има право да учествује у поступку“. Поред директних странака, и то активне странке која даје повод за поступак, захтевом да јој се призна неко право, односно да јој се укине (или бар смањи извесна обавеза) и пасивне странке о чијим се правима и обавезама одлучује у поступку покренутом по службеној дужности, одредбом члана 39. ЗУП-а се даје могућност да заинтересовано лице учествује у поступку ради заштите његових права или правних интереса. Предмет управног поступка у коме то заинтересовано лице може да учествује није непосредно одлучивање о његовом праву или обавези, али је као индиректна странка заинтересована за исход који ће утицати на њену правну ситуацију. С тога, када неко лице сматра да му припада право на учествовање у поступку у својству странке, може да тражи од органа да га укључи у поступак. Орган је дужан да такав захтев узме у испитивање, како би се установило да ли тражилац има страначку (стварну) легитимацију у датој управној ствари или не.

Како је у конкретном случају тужилац, као заинтересовано лице, доставио поднеске којима је образлагао свој правни интерес за учешће у поступку, то је по оцени Суда тужени орган био дужан да испита да ли му то процесно право заиста припада или не и да о томе донесе одлуку.

Имајући у виду наведено, Управни суд је оценио да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, због чега је применом одредбе члана 41. став 1. и 2. а у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

Тужени ће у поновном поступку приликом доношења одлуке у овој управној ствари у свему поступити према правном схватању и примедбама суда у погледу поступка које су за њега обавезне у смислу члана 61. наведеног Закона.

О трошковима управног спора који су тражили тужилац и заинтересовано лице, суд није одлучивао обзиром да је чланом 60. Закона о управним споровима, прописано да свака странка сноси своје трошкове.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 16.06.2011.године, I-2 У 13648/10 (2009)

Записничар
Драгана Максимовић, с.р.

Председник већа- судија
Јелена Ивановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СУ